

JSME SPOLU 4.

Ahoj všichni,

chci se s vámi podělit o můj krásný den v karanténě. Bylo to ve čtvrtek 24.4. To je den, kdy jsem se narodila a hrozně jsem se na něj těšila. Ale taky jsem se bála, jak to dopadne s mojí oslavou v této divné době. Když přišel ten den, tak jsem byla překvapená, co všechno pro mě maminka připravila a dokonce přišli i dvě kamarádky z Chramost Verunka a Alžbětka. Měla jsem dort, který jsem si přála, a to krtkův, dokonce i s krtkem. Toho mi tam dal brácha Dominik, vystříhl ho z časopisu. Dětský šampus a spoustu dalšího občerstvení. No a nakonec jsem dostala i dárky, o kterých jsem vůbec nevěděla. Hlavní dárek je ještě někde v obchodě zabalený a čeká, až se vylepší situace a já ho konečně dostanu. Moc jsem si to užila, i když to bylo jenom takové menší posezení, ale pro mne to bylo krásné. Konečně jsem si taky mohla trochu pohrát s děvčaty a užít si takový NORMÁLNÍ DEN.

Moc děkuji své rodině a přeji vám všem, abyste měli spoustu krásných a normálních dní, takových jako jsem měla třeba já.

Anička

Ahoj všem,

všechny moc zdravíme. Karanténa je dlouhá, ale my se rozhodně nenudíme. Utíká nám to rychle, že ani nestihneme každý týden něco poslat. Chybí nám kamarádi, ale teď už se s pár vídáme venku, tak je to fajn. Je i skvělé, že se se třídou můžeme vidět každý týden online.

Jinak využíváme společné chvíle. Když počasí nepřeje, tak hrajeme hry, pomáháme mamce s úklidem (to někdy pod tlakem), s pečením i vařením. Nejvíce nás to baví venku. Vyklízeli jsme garáž, stodolu a našli spoustu pokladů k vymýšlení lumpáren.

Také se připravujeme na nového člena rodiny- Bessie. No a já jsem oslavil své 9. narozeniny v kruhu rodiny. Dostal jsem nové kolo. Takže jsem šťastný jako blecha. Než jsem ho dostal, tak jsem havaroval na Danyho kole. No a nesměly chybět knížky, z kterých mám také velkou radost. A novou židli do pokojíku, který jsme vymalovali a předělali.

Jinak pořád řezbařím a sleduji ptáky, nejen v přírodě, ale také na zahradě, na kterou nám jich létá hodně (sýkorky koňadry i modřinky, rehkové, vrabci, vlaštovky, hrdličky, špačci, brhlíci, stehlíci, zvonci, pěnkavy, červenky, hýl i dlask, straky a občas tu proletí i poštolka). Někteří nám tu přímo hnízdí. No tak je sleduji a pak i maluji.

Všem přejeme, ať se daří a jste v pohodě a zdraví.

Luky Vondra a celá rodina

Máte to stejně jako já?

Ze začátku „zavirovaného“ období jsem stále sledovala zprávy, vyhledávala nejrůznější informace a hledala zdroje, které jsou věrohodné a opravdu se bála, jak se situace bude vyvíjet. Nepřineslo mi to kromě většího zmatku v hlavě nic. Pomaloučku si člověk zvyká a adaptuje se na jinou, podivnou dobu, ve které se na sebe lidé nemohou usmívat, neboť to přes roušky není vidět.

V úvodu našeho nuceného odloučení jsem si velice špatně zvykala na nový denní režim. Poslední měsíce bylo moje pracovní vytížení maximální. Ono sice vysoké pracovní zatížení zůstalo, ale přeneslo se do izolovaného domácího prostředí. Mám svůj domov velice ráda, ale ještě raději se do něj vracím. To znamená, že jsem šťastná mezi vámi ve škole, že jsem ráda se svými přáteli, že jsem ráda na cestách a samozřejmě, že jsem ráda v divadle. V divadle, které je plné lidí.

Pomalou a plíživě si člověk zvyká na nový režim, začínal fungovat v nouzovém stavu a nějak se v něm zabydlovat, hnízdit, a to bych nebyla já, abych nehledala na všem něco pozitivního. Společně jsme zvládli online učení a mám pocit, že jste se, naši milí žáčci, hodně osamostatnili. Máme radost, že zodpovědně plníte úkoly, že druháci báječně čtou, že umí násobilku, že jste zkrátka všichni převzali zodpovědnost. Zodpovědnost sami za sebe. To je ta nejlepší zkušenost, kterou nám tato doba přinesla. Také jsme si asi více uvědomili, jak má rodina fungovat, že si spolu máme více povídat, že je důležité spolu trávit čas a smát se, zlobit se, pohádat se, mluvit spolu, žít spolu a ne vedle sebe.

Chápu, že je to často těžké, protože jste se ocitli nejen v roli rodičů, ale i v rolích učitelů, kuchařek, uklízeček, organizátorů volného času a museli jste suplovat profese, které jsou nám všem vzdálené. Život zajatý ve stejných kolejích se výhybkou virového období přehodil na úplně jinou, neznámou kolej. Pokud se vám něco nedařilo, buďte v klidu, nejste v tom sami. Každý z nás hledal nový řád, jak se s neznámou situací vypořádat. Není ostuda si přiznat, že nám něco nejde, že nás děti neposlouchají, že nezvládáme vše stoprocentně dobře, že chybujeme, zmatkujeme, panikaříme, zkrátka žijeme!

Přesto, že mám opravdu hodně práce s distančním vyučováním a dalšími aktivitami, a protože jsem zřejmě hyperaktivní, pustila jsem se do dalších,

nečekaných a manželem oddalovaných aktivit. Po vymalování části domu, přestavby obývacího pokoje, zvelebení zahrady a dalších manuálních prací, jsem pochopila, že už nechci být zedník ani zahradník, montér ani uklízečka. Pokud jste jako dítě nikdy neskládali stavebnici Merkur, nemáte šanci dát dohromady novou komodu, kterou jste si objednali. Zkuste složit ze čtyřiceti prkýnek a pytle šroubků skříň! Začala jsem tedy dělat i věci nevidané, například běhat. Tato aktivita skončila oteklým kolenem. V obchodě, kam jsem zajela, jsem zjistila, že jsou kolem mne pouze starší spoluobčané. Poptala jsem čas a nakupovala v době vyhrazené pro důchodce. I když jsem trochu kulhala na namožené koleno, stejně jsem byla vykázána. Na nákup jsem jela ještě jednou večer. Pokud jsem odcházela z domu, většinou jsem se vracela pro roušku, kterou jsem často zapomněla. S manželem jsme doma převážně sami, a tak to, co nejčastěji nyní vařím, jsou roušky. Nevím, zda mám ještě ráda přísloví: „Všude dobře, doma nejlíp.“ A tak si přiznejme. I když děláme chyby, je to normální a pokud se snažíme brát vše s humorem, pomáhá to, věřte mi. Dokážeme-li se smát sami sobě, vyhráváme.

Vážení a milí rodiče, rádi bychom vám všem poděkovali za to, že pomáháte svým dětem a naučili jste je převzít onu zodpovědnost, že jste jim ukázali cestu, že jste jim naplánovali čas, že jste jim stanovili pravidla, že jste společně s nimi pochopili, že to nejsou prázdniny, ale že se lze učit i takto. Zvládáte to skvěle. Nejdůležitější je BÝT SPOLU, táhnout za jeden provaz a táhnout jedním směrem. A hlavně se z toho nezbláznit!

Děkujeme!

Gábina